

KOVÁCS DANIELA (VÖRÖS LILIAM)

Ha van, aki érti...

Életem rajza benne van a versben,
múltam igazgyöngye pihen sorok között,
simogató szavam üzen a rengetegben,
esti árnyékként, sűrű köd fölött...

hagyom, hogy kezem, kénye-kedvére,
mély ráncú papírra vesse a rímeket,
hangtalan vágyakba rejtem az ígémet,
leírt fohászokba – érzéseimet...

S ha van, aki érti az írásba göngyölt érzést,
ismerős a tinta s a kézjegyem köpenye,
szívére hallgasson – összhangomba veszve,
s én szókarjaimmal magamhoz ölelem.

Születésnapodon – már nem ölelhetlek...

Halandó holdsugár pehelykönnyed tánca
játszadozik vidáman a sírköved mögött –
Itt vagyok, Apu... a szomorú est arca
könnycseppé változik a kezeim között.

Ötvenhárom voltál...s kopjafádba véstem
fájdalmas valóságként örök ifjúságod;
ma ötvenöt volnál, s félelmetes csendben
az idő meg-megállva bolyong utánad.

Koldus álmaimban még folyton kereslek:
bárcsak láthatnád a feléd nyújtott kezem,
születésed napján, köszöntés helyett,
árván szorítom keblemhez sírköved...

Arcomra fagy az érted hullott könnyem,
térdre rogyok, Apu, úgy fojtogat a csend.
A fehérrózsa-csokrot sírodra helyezem
születésnapodon, már nem ölelhetlek...

A porladó fájdalom s a szív örök harca
ítéletet mond érzések fölött –
Maradnék még, Apu... de az est bús arca
könnycseppé változott a kezeim között.

Mondd, Uram: minek?

Uram, mondd: minek lettem ember,
miért teremtettél, mi célod volt velem?
Lehettem volna a rét rezgő fűvén
liliomvirág, mely izzó lánggal égne.

Lehettem volna folyóban egy kavics,
némaságomban őrizném titkaid.
Apám homlokán lehetnék egy tincs,
s táncolnék a szélben, mint égő vágyaim.

Lehettem volna kóbor árnyak nesze,
a hold ezüst fátyla az éj közepén –
Nem lennék ember, remegő lélekkel,
s nem fájna a szívem, ha zokog valaki.

Lehetnék kályhában lobogó tűz,
lehetnék az országút széllel szálló pora,
lehetnék part, hol tenger sziklát zúz,
nem lennék játék a velem játszó sorsnak...

Lehetnék az égen öröktüzű nap,
lehetnék a tónak szunnyadó csendje,
lehetnék madárszárny, mely zajtalanul suhan,
csak ne volnék érző, lélekkel áldott ember.

Mondd, Uram: miféle sorsot szántál
e túl dacos gyerekfejemnek?
Lehetnék bármi a tágas világban,
minek teremtetél ... érző embernek?

Már nem fáj, ha látom...

Már kisimulnak szívemen az árkok,
sosemvolt vágyaim kevésbé lüktetnek,
nem érdekelnek többé az elhazudott álmok,
nem várom csend-pólyában, remegve jöttödöt.

Már nem fáj, ha látom továbbhaladásod,
már nem szaggatja szét szívemet a vágy,
s ha nem teljesül be átok-verte álmom,
nem esek térdre, csak haladok tovább...

Bukfencet vet szobámban a fény,
a fénylő csendet megérinthetem;
már nem hazudok magamnak reményt,
de hazudok, hogy nincs Rád szükségem.

Álmom tovarebben

Holdsugár rezdül a némán alvó éjben
megtört ágak kérgén rút ránc-cserepek,
hófedte háztetőkön a holdkaréj pihen,
a csipke-rebbenés bokrokon díszeleg...
Fáradt szememen átvetül a sötét,
majd emlékek hada álmaim színpadán,
pillanatfoszlányként álmom tovarebben,
magamra maradok, hitehagyottan.